

Arrest

nr. 153 772 van 30 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 21 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 20 maart 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 april 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. DE RUYCK verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 maart 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een beslissing houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.09.2014 werd ingediend door:

Naam: C.(...) Voornaam: A. (...) Nationaliteit: (...) Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- ongedateerde foto's en digitaal gedateerde foto's waarvan de oudste dateert van maart 2012: deze foto's tonen aan dat betrokkenen elkaar kennen sedert die datum, maar bewijzen niet dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag.

- verklaring wettelijke samenwoning dd. 23.09.2014: dit document toont niet aan dat betrokkene en de referentie-persoon als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voorafgaand de aanvraag. Dit document kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen

- schrijven van de advocaat van betrokkene waarin deze verwijst naar de ontmoeting van betrokkenen in 2011, samenwoont in Nederland sedert eind 2012 en samenwoont op hun huidige adres sinds oktober 2013. Dit schrijven wordt echter beschouwd als een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen. Bovendien worden de beweringen van de advocaat niet gesteund door de gegevens van het administratief dossier. Uit de voorgelegde bewijzen, noch uit het rijksregister, blijkt dat betrokkene voor haar komst naar België in Nederland ingeschreven was. Betrokkene werd in september 2014 op het adres van de referentiepersoon is ingeschreven.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar meer dan twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen. Echter, ze tonen niet afdoende aan dat betrokkene en de referentie persoon in de afgelopen twee jaar regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact hadden.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkenen op het moment van de aanvraag minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden. Ze tonen niet aan een gemeenschappelijk kind te hebben. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel aan. Het middel luidt als volgt:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing vermeldt dat 'partijen niet afdoende aantonen dat betrokkene en de referentiepersoon in de afgelopen twee jaar regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact hadden'.

Anderzijds aanvaardt de verwerende partij wel dat verzoekster en haar partner elkaar meer dan twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen en bovendien ook dat zij aan de hand van diverse foto's aantonen dat ze elkaar kennen sinds (minstens) maart 2012.

Verzoekster merkt op dat een gedeelte van de foto's gedateerd zijn, zodat op basis van die data wel degelijk kan vastgesteld worden dat partijen in de afgelopen jaar met elkaar contact hadden op regelmatige basis.

Maar wat meer is, uit de stukken en procedures die aan verwerende partij genoegzaam bekend zijn, blijkt dat partijen sinds minstens 24.06.2014 op hetzelfde adres wonen, aangezien:

- De heer K. daar officieel is ingeschreven en dus kan geverifieerd worden en werd in de registers;*
- Er naar aanleiding van het verzoek in toepassing van artikel 9 bis Vw. namens verzoekster een positieve woonstcontrole gebeurde op datzelfde adres;*
- De weigeringsbeslissing van voormeld verzoek eveneens via ditzelfde adres aan verzoekster werd ter kennis gebracht (op 13.08.2014)*

Concreet betekent dit dat er in ieder geval geen betwisting kan over bestaan dat partijen in deze periode, va, 24.06.2014 tem 29.08.2014, samenwoonden, wat meer is dan een periode van 45 dagen, en wanneer men daar dan de dagen, afgeleid uit de foto's, bijtelt, is het op basis van de voorliggende gegevens manifest onjuist en bovendien ook onredelijk om te stellen dat het bewijs van de duurzame en stabiele relatie niet wordt aangetoond, om reden dat partijen niet zouden aantonen dat zij regelmatig contact hadden met elkaar gedurende de voorbije 2 jaar.

Overigens gebeurde de verklaring van wettelijke samenwoning ook op datzelfde adres, op 23.9.2014, zodat het kennelijk onredelijk zou zijn om aan te nemen dat partijen tussen 29.08.2014 en 23.09.2014 dan niet zouden samengewoond hebben.

In concreto wijst dit dus, wanneer de voorliggende elementen in alle objectiviteit en redelijkheid bekeken worden, op een nog langere samenwoning en dus het duurzame en stabiele karakter van de relatie.

De materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel zijn derhalve flagrant geschonden."

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

2.3. De opgeworpen schendingen zullen worden onderzocht in het licht van artikel 40bis, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of*

elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

(...)”

2.4. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij niet betwist dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar meer dan twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen, maar dat zij van oordeel is dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat zij in de afgelopen twee jaar regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten contact hadden.

2.5. Aangaande de foto's die de verzoekende partij heeft voorgelegd, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de ongedateerde foto's en digitaal gedateerde foto's waarvan de oudste dateert van maart 2012, aantonen dat betrokkenen elkaar kennen sedert die datum, maar niet bewijzen dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag.

Verzoekster stelt daar tegenover dat een gedeelte van de foto's gedateerd is, zodat op basis van die data wel degelijk kan worden vastgesteld dat partijen in de afgelopen jaren met elkaar contact hadden op regelmatige basis.

De Raad stelt vast dat de gedateerde foto's, waar de verzoekende partij en de referentiepersoon zich samen op bevinden, gedateerd zijn op 15 april 2012, 29 juni 2013, 17 augustus 2013 en 15 juni 2014. Deze foto's tonen zijn weliswaar van aard om aan te tonen dat zij elkaar op de desbetreffende 4 dagen hebben ontmoet, maar niet dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betroffen, zoals wettelijk is vereist. Het motief dat betrekking heeft op de beoordeling van de foto's blijft derhalve onverminderd overeind.

2.6. De verzoekende partij betoogt voorts dat er geen betwisting kan over bestaan dat partijen in periode van 24 juni 2014 t.e.m. 29 augustus 2014 samenwoonden –hetgeen de verzoekende partij bekend was– wat meer is dan een periode van 45 dagen.

Deze argumentatie kan echter geen soelaas brengen. Zelfs aangenomen dat deze datum correct zou zijn (een positieve woonstcontrole naar aanleiding van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gebeurde op 1 juli 2014), wijst het niet op een samenwonen van minstens één jaar voor de aanvraag, en al evenmin levert het enig bewijs van het feit dat de betrokkenen gedurende de periode van twee jaar dat zij elkaar kennen regelmatig telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden. Verzoekster stelt dan wel dat het onredelijk zou zijn om te stellen dat het bewijs van een duurzame en stabiele relatie niet wordt aangetoond om reden dat zij niet heeft aangetoond dat er regelmatig contact was gedurende de voorbije 2 jaar, maar erkent daarmee ook meteen dat zij hiervan geen bewijzen voorlegt. Daarmee geeft zij te kennen dat zij deze voorwaarde in wezen aan de kant wil geschoven zien, en geeft zij zich op die manier over aan een wettigheidskritiek met betrekking tot dewelke de Raad geen bevoegdheid heeft.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de stukken van het dossier zou hebben geoordeeld dat niet afdoende is aangetoond dat betrokkene en de referentiepersoon in de afgelopen twee jaar regelmatig telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact hadden.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS